

hij van sommige levenloze voorwerpen, prachtige ideeën en indrukwekkende muziekstukken op een manier waarvan hij vermoedde dat deze overeenkwam met wat men meestal ten opzichte van een ander mens voelde. Bovendien zag hij om zich heen dat liefde voor personen gecompliceerde situaties opleverde die een enorme hoeveelheid energie opslochten, een energie die hem ontbrak. Hoewel hij vluchtige verliefdheden doorgemaakt had, was hij nooit moedig genoeg geweest om te onderzoeken of zijn emotionele toestand in daden omgezet kon worden. Hij vreesde dat de confrontatie met het object van zijn verdwazing tegen zou vallen. Hij voedde zijn fantasieën daarom zo min mogelijk. Wanneer het hem te machtig werd vermeed hij verdere contacten totdat de tijdelijke opwindning een zachte dood stierf.

Tenslotte zijn behoefte aan erkenning en zelfontplooiing: op het eerste gezicht leek hij een volledig mens, een man die hard gewerkt heeft, zich een positie heeft veroverd die anderen hem benijden en een banksaldo waarvan de meeste mensen slechts kunnen dromen. Op een leeftijd waarop de meesten nog volop bezig zijn met de moeizame klim naar de top had Wilfred zijn sporen reeds verdiend en kon hij dankzij zijn kapitaal de opdrachten uitkiezen die hem bevielen. Een vleugje arrogantie en een aangeboren smaak wekten bij zijn clientèle de juiste combinatie van ontzag en waardering. Kortom: voor de wereld was hij een geslaagd man, hij hoefde van niemand iets te accepteren dat hem niet beviel en kon zijn eigen tijd indelen. Maar onder dit vernis van geslaagdheid verborg Wilfred zijn verschrikkelijk geheim: hij behoorde tot diegenen die verlangen naar de maan, die van kikkers veren wensen te plukken. Hij kon geen genoegen nemen met wat er was. Immer verlangde hij naar onbenoembare zaken, wenste hij een vaag weten geconcretiseerd te zien. Hij fantaseerde over een ver oord, waar alles was zoals het hoorde te zijn. In de schaal van zijn ziel blies veelvuldig de adem van een hem onbekend wezen, een klank opwekkend die lang nagalmde. De klank die de heimwee naar iets ooit gekends in hem deed opwellen. Iets wat hij koste wat kost moest aanschouwen. Hij wist echter niet precies wat dit was. Zijn frustratie was dan ook groot.

*

De stilte in de kapel werd verstoord door een groepje toeristen dat met veel oh's en ah's bewondering voor de glaskunst liet blijken. Wilfred draaide de korte trap af naar de benedenverdieping, dankbaar dat hij een kwartiertje alleen en ongestoord in de kapel had kunnen vertoeven. Hij was weinig democratisch waar het de kunst betrof, want het liefst zou hij ieder die hij ervan verdacht het gebodene als vermaak te beschouwen, zonder pardon de mogelijkheden ontzegd hebben om haar te zien. Hij had een hartgrondige hekel aan de mondaine bezoekers van culturele evenementen. De vertegenwoordigers van het snelle zakenleven, die kunst beoordeelden als hun aandelen, aan de hand van de prijzen die bij de grote veilinghuizen betaald werden. Zij die in de grote kunstwerken een duur hebbeding zagen, waarmee ze konden pronken tegenover iets minder gefortuneerden, maar waarvan zij heimelijk niet goed begrepen waarover de ophef nu eigenlijk gemaakt werd. Zij waren verantwoordelijk voor het neerhalen van de kunst tot consumptiegoed. Ook de musea boden geen soelaas. Een noodzakelijk kwaad, waar tentoonstellingen met veel spektakel en publiciteit georganiseerd werden, een commerciële gruwel. In een rij staan met honderden mensen om voetje voor voetje een bedevaart langs de werken te maken, om daarna aan vrienden en kennissen duidelijk te kunnen maken dat men op de hoogte was, erbij hoorde. En dan nog maar niet te spreken van alle theoretici die uit de schaduw getreden waren en met hun academische beschouwingen, waaruit de ronkende zelfoverschatting opsteeg, de kunstenaars zodanig een dictaat hadden weten op te leggen, dat zij er zelf in begonnen te geloven. Hij meed dit alles dan ook en zocht het liefst op onverwachte plaatsen naar datgene waarvan de massa's nog niet het kostbare afgevreten hadden.

Wilfred stak de met keien bestrate binnenplaats over op weg naar de uitgang. Zijn voetstappen weerkaatsten hol in de ommuurde ruimte. Nog eenmaal keek hij achterom. Van buiten was de kapel een doods object. De ramen waren dof, het licht dat zo'n adembenemend effect had, was binnenin gevangen en werd niet teruggegeven. De schoonheid van de kapel vond haar oorsprong in het licht. Zonder dat bestond zij niet: een betekenisloos bouwwerk.

De roze gloed van de namiddag verstreek, terwijl een vochtige nevel zich verspreidde. Onwillekeurig rilde hij terwijl hij zich een weg baande tussen het drukke verkeer op de brug dat in de avondspits de rivier overstak op weg naar de andere oever.

*

De binnenwereld van Wilfred Meyers kende niet de intimiteit van de kapel die hij zojuist verlaten had. Zijn persoonlijk universum had de afmetingen van een kathedraal. Het was een bouwwerk dat langzaam uit het niets verrezen was. Zware, beschermende muren omvatten de donkere, koele ruimte, terwijl de vensters een stil licht naar binnen lieten. In deze gewijde omgeving was het wachten op de ingebruikname door de heilige geest. Veelvuldig werd hij aangeropen, gesmeekt, maar het offer dat zijn opperwezen van hem verwachtte kon hij niet geven. In het hart van de bouwer vrat dan ook de twijfel, die het volmaakte zijn ultieme luister onthoudt.

Wilfred had alle tijd van de wereld, hij vormde zijn heiligdom zorgvuldig. Elke steen werd nauwgezet op de juiste plaats gezet, iedere verfraaiing pas na ampele overweging aangebracht. Langzaam maar zeker kreeg hij inzicht in de vormgeving, de structuur en de afmetingen van zijn bouwwerk. Omdat zijn gedachten niet werden gehinderd door dagelijkse beslommeringen – hij had zijn leven op orde – kon hij zich met overgave wijden aan het construeren van een werkelijkheid waarin slechts ruimte was voor perfectie.

Aan perfectie was hem alles gelegen. In een wereld vol tegenstrijdig- en onjuistheden, irrationaliteit, wreedheid en emotioneel- of immoreel handelen waren maar weinig dingen de moeite waard. Voor zichzelf kon hij daar geen genoegen mee nemen. Iedere handeling die hij verrichtte wilde hij zo uitvoeren dat alles eraan juist was. Dat kostte hem minder moeite dan men zou denken. Van nature was hij een zorgvuldig mens en in de loop van zijn leven had hij geleerd oog te hebben voor elk detail. Dat zijn zelfgekozen opdracht toch moeilijkheden opleverde lag aan de buitenwereld. Bij zijn pogingen om het juiste te doen stuitte hij vaak op tegenwerking. Die tegenwerking bestond uit slordigheid, morele zwakheid en gemakzucht die meer regel dan uitzondering bleken te zijn. Het